

Dažām tautām ir pat sakām-vārdi, kas apzīmē situāciju, kad šī kopība ir izirusi: «Galdauts ir pārplēsts» u.c.

Ja mēs gribam nodibināt tuvāku draudzību ar kādu cilvēku, mēs mēdzam viņu ielūgt ciemos pie sevis. Šim ielūgumam var būt vairāki mērķi: mēs gribam ar kādu izlīgt, mēs gribam kādu labāk iepazīt vai priecāties kāda cilvēka sabiedrībā. Pat ja kāds cilvēks ietur pusdienas viens pats kādā restorānā, viņš arī tad nav pilnīgi viens, jo ir kāds cits cilvēks, kas viņam šo maltīti ir sagatavojis. Dalīties ar kādu cilvēku sabiedrībā pie galda nozīmē dalīties arī maizē. Tas, kurš ir izslēgts no sabiedrības, ir zaudējis daļu no savas dzīvības, jo cilvēks jau nedzīvo no maizes vien, bet arī no draudzības, kopības sajūtas, no dalīšanās prieka. Katrā maltītē vienmēr ir kaut kas svēts.

Svēto sadraudzība savu pirmsākumu rada kopības devējā - Dievā. Kā mēs visi zinām, Jēzus mums dāvāja īpašu maltīti - Svēto Misi, uz kuru Viņš diendienā, bet īpaši svētdienā, ielūdz mūs visus. Tas, kurš prot atšķirt dienišķo maizi no maizes, ko mums dod Jēzus, tas pratis novērtēt arī Pēdējo vakariņu lielo nozīmi mūsu ikdienas un vēlāk arī mūžīgajā dzīvē. Kad mēs Svētās Mises laikā dalām maizi - Jēzus Mistisko Miesu, šajā brīdī atzīstam, ka esam vienas kopības dalībnieki. Tas nozīmē, ka mēs nedrīkstam izlikties neredzot tos, kas cieš badu, ir slimī vai vientuļi. Jēzus Kristus teica, ka maize, ko Viņš mums dod, ir Viņa Miesa un dāvāta tāpēc, lai pasaule varētu no tās dzīvot. Arī caur šiem Jēzus vārdiem skan: mēs savu dzīvību iegūstam tad, kad to mūsu dēļ atdod kāds cits... protams, es šeit nerunāju par bioloģisko dzīvi, bet par mūžīgo dzīvi, nemirstību, kuru mēs esam ieguvuši pateicoties Pestītāja pašuzpurēšanai. Ikdienišķā barība,

ko mēs diendienā mēdzam pieņemt, ir nepieciešama atkal un atkal. Turpretī Evaņģēlijs runā par pulka spēcīgāku barību, par maizi, kuras ēdājs dzīvos mūžīgi! Tas nozīmē - tas, kurš klausās Jēzus vārdos un uzņem tos ticības garā, tas drīz manīs, cik viegli cilvēks var tikt vaļā no nežēlī-

gā nāves likuma. Taču tas, kas ēd maizi no Jēzus Kristus galda, atklās, ka ir atradis dzīvības avotu, no kura var dzert arvien no jauna un smelt spēkus jaunai dienai. Jaunā garīgā spēka ietekmēts katrs labas gribas cilvēks var darīt labu citiem cilvēkiem.

JAUNA GRĀMATA LATGALES KULTŪRAS MANTOJUMA IZPĒTĒ

Nupat Viļānu tipogrāfijā «Renovata» iznākusi grāmata «Ādama Vizūļa (Oduma Vyzuļa) literārais mantojums». To sagatavojis un 300 eksemplāru metienā izdevis Upītes Kultūrvēstures muzejs. Grāmata ir 78 lpp. bieza, no tām 19 lappusēs ievietotas fotogrāfijas un dokumentu kopijas.

Paša Ādama Vizūļa vārdiem runājot, ir jāsaka, ka «pirmie desmit gadi vienmēr ir smagi». Patiešām, pirmie desmit gadi Latvijas valsts demokrātisko principu atjaunotnē bija smagi, jo īpaši Latgales katoliskās kultūrvēstures un visa mantojuma, kas radīts latgaļu rakstu valodā, pētniecības un atzišanas laukā. Taču šobrīd gan valsts kopumā, gan sabiedrība savā daudzšķautņainajā sadrumstalotībā sāk pieņemt to īpašo un no koplattviskā atšķirīgo, kas ir Latgales kultūras mantojuma pūrā.

Arī grāmata par Ādamu Vizūli un viņa literāro devumu ir liels sasniegums Latvijas sabiedrības iepazīstināšanā ar tikai Latgalei un latgaliešiem raksturīgo, līdz šim noklusēto un pat aizmirsto kultūras mantojuma daļu, neļaujot pārtrūkt valodiskajai un patriotiskajai paaudzū saiknei, parādot katoļu priesteru

lielo nozīmi tautas audzināšanā un kalpošanā Latgalē.

Runājot par Ādama Vizūļa vietu un lomu kultūrvēsturiskajā laukā, par viņa literāro devumu, jāsecina viens. Otru tādu kā Ādams Vizulis Latvijas kultūrvēsturē neatradīsiet. Viņš sava radošā mūža laikā ir liesmojis kā brīnišķīga komēta, dodams apbrīnas vērtu ieguldījumu savu laikabiedru muzikālajā, mākslas, arhitektūras, dzejas, dramaturģijas izpratnes audzināšanā, kā arī aktīvi iesaistījies jaunatni radošajās reliģiskajās, tautiskajās un sabiedriskajās aktivitātēs, veicinot tikumisko un valstiski patriotisko jūtu nostiprināšanu. Lai uzzinātu vairāk, iegādājieties šo izdevumu un izlasiet!

Upītes kultūrvēstures muzejs būtu pateicīgs ikvienam: *Oduma Vyzuļa* laikabiedriem, viņa radiem un paziņām, jebkuram labvēlim, kas varētu papildināt izziņas materiālu, uzdāvināt muzejam Ādama Vizūļa vēstules, viņa dzejoļu rokrakstus, personīgās lietas, kam ir muzejiska vērtība, jo pagaidām savākts un uzziņāts ir tikai pats, pats mazumiņš...

Antons Slišāns
Tel.nr.: 45 75 648